

**РЕШЕНИЕ АГРАРНОГО ВОПРОСА И ВНЕДРЕНИЕ
ДОСТИЖЕНИЙ АГРАРНОЙ НАУКИ В СЕЛЬСКОЕ
ХОЗЯЙСТВО БЕЛАРУСИ**

**THE SOLUTION TO THE AGRARIAN QUESTION AND
INTRODUCTION OF AGRICULTURAL RESEARCH
ACHIEVEMENTS INTO THE AGRICULTURE OF BELARUS**

УДК 338.43(091)(476)

<https://doi.org/10.47612/978-985-880-155-7-2021-11-22>

І. А. Саракавік

Акадэмія кіравання пры Прэзідэнце Рэспублікі Беларусь, Мінск, Беларусь

**АГРАРНАЕ ПЫТАННЕ Ё БЕЛАРУСІ І ЯГО
ВЫРАШЭННЕ: ГІСТОРЫКА-ПРАВАВЫ ЗРЭЗ**

Анотацыя. Артыкул прысвечаны аграрнаму пытанню на тэрыторыі Беларусі, пачынаючы з Сярэднявечча, яго вырашэнне ў наступныя стагоддзі аказала істотны ўплыў на стан сельскай гаспадаркі і пасадзейнічалі яе развіццю на сучасным гістарычным этапе.

Ключавыя словы: аграрнае пытанне, сельская гаспадарка, Беларусь, рэформа, заканадаўства, Савецкі Саюз, Рэспубліка Беларусь.

Для цытавання. Саракавік, І. А. Аграрнае пытанне ў Беларусі і яго вырашэнне: гісторыка-прававы зрэз / І. А. Саракавік // Сельское хозяйство Беларуси сквозь призму научных исследований (XIX – начало XXI в.) : докл. Междунар. науч. конф., Минск, 23 сент. 2021 г. / Нац. акад. наук Беларуси, Белорус. с.-х. б-ка им. И. С. Лупиневича, Ин-т истории ; редкол.: Ю. О. Каракулько (отв. ред.) [и др.]. – Минск, 2021. – С. 11–22.

И. А. Сороковик

Академия управления при Президенте Республики Беларусь, Минск, Беларусь

**АГРАРНЫЙ ВОПРОС В БЕЛАРУСИ И ЕГО РЕШЕНИЕ:
ИСТОРИКО-ПРАВОВОЙ СРЕЗ**

Аннотация. Статья посвящена аграрному вопросу на территории Беларуси, начиная со Средневековья, его решение в последующие века оказало существенное влияние на состояние сельского хозяйства и поспособствовало ее развитию на современном историческом этапе.

Ключевые слова: аграрный вопрос, сельское хозяйство, Беларусь, реформа, законодательство, Советский Союз, Республика Беларусь.

Ivan A. Sorokovik

The Academy of Public Administration under the aegis of the President of the Republic of Belarus, Minsk, Belarus

THE AGRARIAN QUESTION IN BELARUS AND ITS SOLUTION: A HISTORICAL AND LEGAL CROSS-SECTION

Abstract. The article is devoted to the agrarian question on the territory of Belarus. Starting from the Middle Ages to the following centuries its solution had a significant impact on the state of agriculture and contributed to its development at the present historical stage.

Keywords: the agrarian question, agriculture, Belarus, reform, legislation, the Soviet Union, the Republic of Belarus.

For citation. Sorokovik I. A. The agrarian question in Belarus and its solution: a historical and legal cross-section. Agriculture of Belarus through the prism of scientific research (XIX – early XXI century): proceedings of the International scientific conference, Minsk, September 23, 2021. Minsk, 2021, pp. 11–22 (in Belarusian).

Гэтай тэме прысвечаны шматлікія не толькі кандыдацкія, але і доктарскія дысертацыі. Характэрна, што іх аўтарамі з’яўляюцца не толькі гісторыкі, але эканамісты і юрысты. Асабліва вясомы ўносак у гэту справу ў савецкі час здзейсніў член-карэспандэнт Нацыянальнай акадэміі навук Беларусі, заслужаны юрыст Рэспублікі Беларусь, доктар юрыдычных навук, прафесар Мікалай Васільевіч Сторажаў. Яго пяру належаць звыш 100 навуковых прац, у тым ліку 6 манаграфій у галіне калгаснага, аграрнага, зямельнага і экалагічнага права. Сярод іх: «Правовое положение колхоза на современном этапе», «Правовой режим мелиорированных земель», «Правовое обеспечение земельно-аграрной реформы в Республике Беларусь»¹ і інш.

¹ Сторожев Н. В. Правовое положение колхоза на современном этапе. Минск : Наука и техника, 1975. 248 с. ; его же : Правовой режим мелиорированных земель // Совет. государство и право. 1985. № 3. С. 45–52 ; Сторожев Н. В., Кузьмич И. П. Правовое обеспечение земельно-аграрной реформы в Республике Беларусь // Выбранные научковые працы Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта, 1921–2001 : у 7 т. Т. 3. Юрыспрудэнцыя. Эканоміка. Міжнародныя адносіны / рэдкал.: В. М.Гадуноў (адк. рэд.) [і інш.]. Мінск : БДУ, 2001 і др.

Даследаванню гісторыі аграрных адносін у савецкі перыяд прысвяцілім свае шматлікія працы дактары гістарычных навук А. М. Сарокін² і В. С. Саковіч³.

На сучасным этапе развіцця Рэспублікі Беларусь асаблівы плённы ўклад у вырашэнне аграрнага пытання ўносіць акадэмік НАН Беларусі, заслужаны дзеяч навукі Рэспублікі Беларусь, доктар эканамічных навук, прафесар Уладзімір Рыгоровіч Гусакоў. Асабіста і ў суаўтарстве з іншымі навукоўцамі апублікавана звыш 800 навуковых прац, уключаючы 22 кнігі і манаграфіі, каля 100 брашур і рэкамендацый. Вялікую цікавасць выклікаюць яго такія працы, як «История и экономика «крестьянского вопроса» «Новейшая экономика и организация сельского хозяйства в условиях становления рынка: научный поиск, проблемы, решения», «Механизм рыночной организации аграрного комплекса: оценка и перспективы»⁴ і інш.

Вялікі ўклад у распрацоўку тэмы ўнеслі і іншыя аўтары. Такая ўвага да тэмы не выпадкова. З часу з'яўлення чалавека адной з галоўных яго праблем стала пытанне здабыцця харчавання. Вялікі пералом у развіцці грамадства адбыўся дзякуючы неалітычнай рэвалюцыі. Яна прывяла да укаранення земляробства і жывёлагадоўлі як асновы для пастаяннага ўзнаўлення галоўных прадуктаў харчавання і меншай залежнасці ад прыроды. Сам чалавек мала змяніўся за тры тысячагоддзі. Важныя змены адбыліся ў прыладах працы, развіцці вытворчых сіл і вытворчых адносін. Прыкметна павялічылася працягласць жыцця чалавека. Паступова змяняліся сацыяльная структура

² Сарокін А. Н. Совхозы Белорусской ССР : 1917–1941 гг. Минск : Наука и техника, 1979. 247 с.; яго же : Совхозы БССР в период построения фундамента социализма (1926–1932 гг.). Минск : Наука и техника, 1971. 174 с. і др.

³ Саковіч В. С. Сельское хозяйство Беларуси: исторический очерк развития // Беларус. экон. журн. 1999. № 3. С. 114–125; яго же : Сельское хозяйство в Республике Беларусь в 1980–2007 г.: тенденции развития. Минск : Беларус. наука, 2008. 497 с. і др.

⁴ Гусаков В. Г. История и экономика «крестьянского вопроса». Минск : БелНИИ экономики и информ. АПК, 1997. 167 с.; яго же : Новейшая экономика и организация сельского хозяйства в условиях становления рынка: научный поиск, проблемы, решения. Минск : Беларус. наука, 2008. 430 с.; яго же : Механизм рыночной организации аграрного комплекса: оценка и перспективы. Минск : Беларус. наука, 2011. 363 с. і др.

грамадства, яго палітычная арганізацыя, якія прывялі да ўтварэння дзяржавы.

Адной з галоўнейшых задач кожнай краіны стала задавальненне насельніцтва ў прадуктах харчавання на аснове развіцця сельскай гаспадаркі. Кожная з дзяржаў вырашала гэта пытанне, зыходзячы з грамадскага і палітычнага ладу, прыродных умоў, практыкі развіцця гаспадаркі. Грамадскія адносіны першапачаткова рэгуляваліся звычайным правам, а затым – пісьмовым.

Суровыя прыродныя ўмовы нашых далёкіх продкаў застаўлялі іх дзеля эфектыўнага развіцця земляробства і жывёлагадоўлі ўжо ў VI–VIII ст. аб'ядноўвацца ў абшчыны, якія былі найбольш прыемлімай формай вядзення сельскай гаспадаркі. На аснове даследаванняў прафесараў А. П. П'янкава [1, с. 7, 8] і В. І. Гарэмыкінай [2, с. 22, 31, 74] доктар гістрычных навук Г. В. Штыхаў прыйшоў да высновы, што ва ўсходніх славян у IX–XI ст. суіснавалі тры гаспадарчыя ўклады: першабытнаабшчынны, які сыходзіў з гістарычнай арэны; рабаўладальніцкі, які не атрымаў значнага развіцця; і новы феадальны, які нараджаўся і пракладваў сабе шлях у будучыню [3, с. 43–50].

Аграрнае пытанне найбольш востра паўстала на тэрыторыі Беларусі ў гады існавання Беларуска-Літоўскай дзяржавы Вялікага Княства Літоўскага. У гэты перыяд у Заходняй Еўропе ужо развіваўся гандлёвы капіталізм, і яна востра мела патрэбу ў харчаванні. Маючы велізарны зямельны фонд, ВКЛ мела магчымасць зарабіць на гэтым і паправіць сваё эканамічнае становішча. Аднак дзеючая форма гаспадарання не дазваляла гэтага зрабіць. Неабходна было ўводзіць новую, больш эфектыўную. Пры тым, у розных рэгіёнах Княства, і перш за ўсё ў княствах-анексах, меліся розныя крытэрыі вымярэння зямлі і вымярэння падатку. Больш за тое, зямля ўладальніка была раскідана ў розных месцах, існавала празпалосіца. Гэта тармазіла эканамічнае развіццё дзяржавы. Гэтымі асноўнымі фактарамі і было выклікана правядзенне аграрнай рэформы на аснове акта

«Устава на волакі», прынятая 1 красавіка 1557 г. па рэкамендацыі камісіі на чале з Мікалаем Радзівілам Чорным [4]. У склад камісіі ўваходзілі маршалак дворны і пісар ВКЛ Астафій Валовіч і Пётра Хвальчэўскі [5, с. 22]. Закон складаўся з 49 артыкулаў. Яны, у прыватнасці, рэгулявалі абавязкі сялян з валокі зямлі; парадак стварэння і функцыянавання фальваркаў – новай формы гаспадарання; правядзенне валочнай памеры; парадак надзялення зямлёй. Усталёўвалася валока – 21, 36 га, якая магла дзяліцца на 30 моргаў; прапісваўся прававы статус старастаў і дзяржаўцаў і інш. Валока стала асноўнай адзінкай для вымярэння меры зямлі і меры падатку для ўсіх рэгіёнаў дзяржавы, дзе яна ажыццяўлялася. «Устава на волакі» паслужыла ўзмацненню і пашырэнню таварна-грашовых адносін, павелічэнню феадальнай уласнасці, яе прыбытковасці і адначасова абезземельванню сялян. Калі прывілей Казіміра Вялікага 1447 г. паклаў пачатак працэсу прыгону сялян, то «Устава на волакі» 1557 г., а затым Статуты ВКЛ працягнулі яго. Па заключэнні прафесара Т. І. Доўнар, канчатковага заканадаўчага замацавання прыгонніцкіх адносін, як гэта назіралася ў Расіі Саборным Улажэннем 1649 г., у ВКЛ не мелася [6, с. 56]. Аграрная рэформа, з аднаго боку, істотна актывізавала развіццё сельскай гаспадаркі, а, з другога боку, садзейнічала працэсу прыгону сялян, абмежаваўшы права пераходу, паменшыўшы плошчу грамадскага землекарыстання [7].

У гады знаходжання беларускіх зямель у складзе Расійскай імперыі адбыліся дзве знакавыя аграрныя рэформы: 1861 г. і рэформа Вітгэ-Сталыпіна пачатку XX ст. Закасаццялася сістэма дзяржаўнай улады ў імперыі, не жадаючай трансфармацыі грамадскіх адносін у адпаведнасці з патрабаваннямі часу, калі ў Заходняй Еўропе поўным ходам развіваліся капіталістычныя адносіны і былі пакалеблены асновы абсалютызму, прывяла да сур'ёзнага эканамічнага крызісу, рэзкага пагаршэння сацыяльна-эканамічнага становішча сялянства, павелічэнне паншчыны да б дзён на тыдзень, рэзкага росту нядоімак сялян, а таксама да

крызісу памешчыцкіх гаспадарак (як следства заняпаду сялянскіх).

Дваранства імперыі ў такіх умовах не было адзіным. Большасць не жадала ніякіх перамен, многія з іх згаджаліся даць сялянам грамадзянскія правы, але вызваленне іх без зямлі; буржуазна скіраваныя пласты дваранства выступалі за поўную адмену прыгоннага права і выкуп зямельных надзелаў сялянамі. Да прыкладу, памешчыкі Дрысенскага і Полацкага павеатаў С. Урбі, І. Храпавіцкі і Ю. Шчыт прапаноўвалі, каб «для отвращения гибельных последствий несостоятельности владельцев, происходящей от постигших губернии в минувших годах неурожаев, прибегнуть к чрезвычайным средствам, а именно: изъявить готовность отказаться от крепостного права над людьми». Дзеля гэтага, лічылі яны, неабходна ўраду стварыць камітэт для вызначэння «прав и обязанностей как владельцев, так и крестьян». 23 студзеня 1850 г. іх прапаноўва была разгледжана дваранствам Віцебскай губерні, але не сабрала 2/3 галасоў прысутных, хоць і была падтрымана 260 памешчыкамі [8, с. 210–211].

Неабходнасць аграрнай рэформы дыктавалася няўхільным развіццём таварна-грашовых адносін, паступовым, але трывалае развіццём капіталізму, у тым ліку і ў Беларусі, якое стрымлівалася самаўладдзем з яго прыгонна-феадальнымі перажыткамі. Вядомейшы беларускі даследчык М. М. Улашчык адзначае яшчэ адзін фактар: калі колькасць прыгонных сялян у Заходняй Беларусі і Літве павялічылася ў 1816–1858 гг. на 23%, то колькасць дзяржаўных за гэты ж час – амаль у 2,5 разы (на 144,1%). Гэта было следствам механічнага пераводу духоўных сялян у дзяржаўныя, а таксама паляпшэнне іх становішча ў сувязі з пераводам дзяржаўных маёнткаў з канца 1840-х гг. з паншчыны на грашовы чынш, перадачай зямлі ліквідаваных фальваркаў сялянам. Аналізуе ён і прычыны хваляванняў сялян: празмерныя павіннасці, якія даводзілі да галечы, жорсткасці дваран, змяншэнне надзелаў, перавод на новыя, дрэнна ўрадлівыя глебы, рэкрутчына, перавод вольных людзей у прыгонных [9, с. 314]. М.

М. Улашчык прыйшоў да высновы, што на канец першай паловы XIX ст. манапольнае права феадалаў на зямлю распадалася з-за іх няздольнасці весці гаспадарку ў новых умовах і продаж зямлі мяшчанам, вольным людзям, дзяржаўным і прыватнаўласніцкім сялянам. Утваралася новая праслойка землеўладальнікаў, якая не належала ні да дваранства, ні да духавенства [9, с. 106, 113].

Вядома, што аграрная рэформа 1861 г. не прывяла да тых вынікаў, на якія разлічвалі сяляне. Паколькі памешчыкі атрымалі права складаць статутныя граматы, то яны, карыстаючыся гэтым, выбіралі для сябе больш урадлівыя ворныя землі, сенажаці, вадапоі. Атрымлівалася, што паслярэформавы чынш, як правіла, перавышаў даходнасць надзельнай зямлі. Беларускі даследчык В. П. Панюціч прыводзіць наступнае пацверджанне: з аднаёй прыгону аброчныя сяляне Магілёўскай губерні да 1864 г. уносілі штогод аброчных плацяжоў у сярэднім каля 7 руб. 47 кап. з рабочай душы, або 1 руб. 56 кап. на дзесяціну прыдатнай зямлі. Гэта дзесяціна ў пяці заходніх губернях у 1860-я – пачатку 1870-х гг. давала чыстага прыбытку ў сярэднім не больш, чым 1 руб. 20 кап. [10, с. 161–162]. Не меншае значэнне ва ўсходніх беларускіх губернях мела і тое, што сяляне сталі ў большай меры, чым раней, залежаць ад абшчыны. Менавіта цяпер не памешчык, а абшчына мела права пераглядаць памер зямлі, яе месцазнаходжанне, памер падатку і інш. Селянін не меў права без згоды абшчыны пакінуць яе. І гэта стала тормазам у развіцці сялянскай гаспадаркі, а гэта значыць і ўсёй сельскай гаспадаркі. Спадзяванні сялян атрымаць «сапраўдную волю» не спраўдзіліся.

Калі рэформа 1861 г. прывяла да адмены прыгоннага права і селянін юрыдычна перастаў належыць памешчыку, хоць эканамічна яшчэ доўга залежыў ад яго, то рэформа, пачатая С. Ю. Віттэ і прадоўжаная П. А. Стальпінам, прывяла ў цэлым да ліквідацыі абшчыннага землякарыстання. Гэтыя рэформы пэўным чынам палепшылі становішча ў сельскай гаспадарцы, але не вырашылі існуючыя праблемы аграрных адносін у вёсцы.

З перамогай Вялікай Кастрычніцкай рэвалюцыі на тэрыторыі Беларусі быў устаноўлены прынцыпова новы дзяржаўны і

грамадскі лад. У многім гэтаму садзейнічалі Дэкрэты аб міры і зямлі ад 26 кастрычніка 1917 г. на II Усерасійскім з'ездзе Саветаў, пасколькі сялянства складала да 90% усяго насельніцтва. Таму У. І. Ленін казаў, што ўрад «в первую голову должно решить вопрос о земле, – вопрос, который может успокоить и удовлетворить огромные массы крестьянской бедноты» [11, с. 23]. Дэкрэт адмяніў памешчыцкую ўласнасць на зямлю і ўзаконіў «Крестьянский наказ о земле», складзены на аснове 242 мясцовых наказаў. Ідэя Дэкрэта аб зямлі знайшла адлюстраванне ў арт. 7 маніфесту Часовага рабоча-сялянскага савецкага ўраду Беларусі ад 1 студзеня 1919 г. [12, с. 220], а таксама ў арт. 2а, 2б Канстытуцыі ССРБ 1919 г. [12, С. 228].

Асаблівае значэнне для развіцця аграрных адносін меў Зямельны кодэкс БССР 1923 г. [13]. Ён прадастаўляў сялянам права вольнага выбару працоўнага землекарыстання: камуны і арцелі з аднаго боку, добраахвотныя аб'яднанні асобных двароў або сукупнасці двароў, з другога боку. Пяцігадовы перспектыўны план развіцця лясной і сельскай гаспадаркі БССР на 1925–1929 гг. прадугледжваў негвалтоўнае перасяленне на хутары і дробныя пасёлкі 130 тыс. сялянскіх гаспадарак. Ставілася задача пераўтварыць Беларусь у Чырвоную Данію. Ва ўмовах нэпа Кодэкс прадугледжваў змешаную форму землекарыстання: з аднаго боку, быў узят курс на пераўтварэнне сельскай гаспадаркі па сацыялістычным шляху развіцця, падтрымлівалася стварэнне саўгасаў, калектыўных гаспадарак, якія, перш за ўсё, аб'ядноўвалі б найбяднейшыя пласты сялянства. З іншага боку, улічваючы беднасць глебаў, адсутнасць прафесійных кадраў сельскай гаспадаркі, а таксама тэхнічных і мінеральных сродкаў апрацоўкі глебы, быў прапанаваны наркамам земляробства БССР Д. Ф. Прышчэпавым і іншы курс: мець не толькі буйныя гаспадаркі, але і малыя сельгасвытворчасці, хутарскую форму землекарыстання. Ні адной з іх ён не даваў перавагі, лічачы, што яны павінны дапаўняць адна іншую. Галоўнае – вынік. Буйныя калектыўныя гаспадаркі ствараюцца на базе былых памешчыцкіх маёнткаў з іх інвентаром, а для моцнага серадняка больш

эфектыўныя хутары і вотрубны, невялікія пасёлкі. Аднак такія падыход да гаспадарання на зямлі называюць «кулацкім», наркама здымуць з пасады, выключаюць з партыі, арыштуюць, бо гэта прырэчыла курсу партыі на калектывізацыю сельскай гаспадаркі.

Да чаго прывяла калектывізацыя, добра вядома. Толькі адзін прыклад, з пасяджэння Палітбюро ЦК КПСС ад 22 кастрычніка 1981 г. На ім разглядалася просьба старшыні Савета Міністраў ПНР, першага сакратара правячай ПАРП В. Ярузельскага прадаставіць Польшчы 50 тыс. т мяса. У той жа час СССР патрэбна было самому закупаць за мяжой 450 тыс. т мяса, 1 млн. т цукру, 700-800 тыс. т масла, 55 млн. т збожжа. Тым не менш, вырашана было закупаць для ПНР 30 тыс. т мяса ў IV квартале 1981 г. Савету Міністраў СССР, Дзяржплану СССР і Міністэрству знешняга гандлю СССР ставілася задача знайсці адпаведныя рэсурсы для закупкі мяса для Польшчы [14].

У цэлым для даследчыкаў савецкага часу характэрна была ідэалізацыя сацыялістычных аграрных адносін. Ён не быў адзначаны. Назіраліся як істотныя недахопы, так і станоўчыя пераходы, асабліва на тэрыторыі Беларусі ў 1960–1980-х гг. Укараненне ў сельскую гаспадарку найноўшых дасягненняў сельскагаспадарчай навукі і тэхнікі, інтэнсіўных тэхналогій, мінеральных угнаенняў, абгрунтаванага севазвароту, стварэнне буйных комплексаў, а таксама своечасовае заканадаўчае рэгуляванне адносін у сферы аграрных адносін – усё гэта прывяло да значнага павышэння ўраджайнасці асноўных сельскагаспадарчых культур. За 1986–1990 гг. у сярэднім за год яна складала 29,5 ц/га, а па Гродзенскай вобласці – 30,4 ц/га [15, с. 212, 213]. У 1990 г. Рэспубліка па вытворчасці і спажыванні асноўных прадуктаў харчавання (збожжа, малака, мяса, яек) не саступала развітым дзяржавам свету. У 1989 г. у Беларусі ў разліку на душу насельніцтва было выраблена: збожжа 732 кг, цукровых буракоў – 177, бульбы – 1085, мяса (у забойнай вазе) – 117, у тым ліку свініны – 44, малака – 725 кг, яек – 357 штук. У ЗША адпаведна 1149, 93, 68, 120, 264 і 270, Брытаніі – 404, 140, 11, 66, 258 і 214, ФРГ – 544, 329, 131, 96, 413 і 204 [15, с. 124].

Але ў цэлым па СССР гэта было хутчэй выключэнне, чым правіла.

Толькі з набыццём дзяржаўнай незалежнасці Беларусі стала магчымым развіваць як дзяржаўныя формы землекарыстання, так і прыватныя, фермерскія. Па сутнасці, адбылося вяртанне ў новых, лепшых умовах развіцця грамадства і дзяржавы да прышчэпаўскага падыходу да аграрнага пытання, што гарантуецца Канстытуцыяй Рэспублікі Беларусь і заканадаўствам аб аграрна-прамысловым комплексе, асабліва Кодэксам дзяржавы аб зямлі, які юрыдычна замацаваў дзве формы ўласнасці на зямлю – дзяржаўную і прыватную, хоць уся зямля сельскагаспадарчага прызначэння знаходзяцца выключна ва ўласнасці дзяржавы [16].

Выкладзены матэрыял дазваляе заключыць, што аграрнае пытанне заўсёды з’яўлялася адным з галоўных для грамадства і дзяржавы. На яго вырашэнне на тэрыторыі Беларусі былі накіраваны рэформы 1557 г., 1861 г., 1906–1911 гг., а таксама савецкага часу. Яны, ў пэўнай ступені, паляпшалі развіццё сельскай гаспадаркі, але не вырашалі галоўнага – вырашэнне харчовай незалежнасці краіны, бо селянін быў адлучаны ад самастойнага карыстання зямлёй і выкарыстання вынікаў сваёй працы. Гісторыя сведчыць, што выхад з такога становішча знаходзіцца пры ўмове такіх грамадскіх адносін, калі існуе пэўны кампраміс паміж сялянствам і дзяржавай, калі ўлічваюцца інтарэсы і запыты гэтых бакоў, калі маюцца розныя формы ўласнасці на зямлю. У сувязі з гэтым падтрымліваем прапанову І. П. Кузьміч аб неабходнасці прыняцця Закона «Аб дзяржаўным рэгуляванні аграпрамысловай вытворчасці» [17].

Спіс выкарыстаных крыніц:

1. Пьянков, А. П. Происхождение общественного и государственного строя Древней Руси / А. П. Пьянков. – Минск : Изд-во БГУ, 1980. – 207 с.
2. Горемыкина, В. И. К проблеме исторических докапиталистических обществ: (на материале Древней Руси) / В. И. Горемыкина. – Минск : Выш. шк., 1970. – 79 с.
3. Штыхаў, Г. В. Старажытныя дзяржавы на тэрыторыі Беларусі / Г. В. Штыхаў. – Минск : Права і эканоміка, 1999. – 94 с.
4. Устава на волоки и дополняющие ее документы шестой книги Литовских публичных дел Метрики Литовской / Изд. Имп. археогр. комис. – Юрьев : Тип. К. Маттисена, 1913. – 62 с.

5. Грыцкевіч, А. Мікалай Радзівіл (Чорны) / А. Грыцкевіч // Славутыя імёны Бацькаўшчыны : [зборнік] / уклад.: У. Гілеп, А. П. Грыцкевіч. – Мінск, 2000. – С. 28–38.
6. Доўнар, Т. І. Гісторыя дзяржавы і права Беларусі : падручнік / Т. І. Доўнар. – Мінск : Адукацыя і выхаванне, 2014. – 416 с.
7. Довнар, Т. И. «Устава на волюки 1577» / Т. И. Довнар // Белорусская юридическая энциклопедия : в 4 т. / Белорус. гос. ун-т, Юрид. фак. – Минск, 2007–2013. – Т. 4 : Т-Я. – 2013. – С. 129–130.
8. Хрестоматия по истории Белоруссии: с древнейших времен до 1917 г. : учеб. пособие / сост.: А. П. Игнатенко, В. Н. Сидорцов. – Минск : Изд-во БГУ, 1977. – 472 с.
9. Улащик, Н. Н. Предпосылки крестьянской реформы 1861 г. в Литве и Западной Белоруссии / Н. Н. Улащик. – М. : Наука, 1965. – 479 с.
10. Гісторыя Беларусі : у 6 т. / рэдкал.: М. Касцюк (гал. рэд.) [і інш.]. – Мінск : Экаперспектыва, 2005. – Т. 4 : Беларусь у складзе Расійскай імперыі (канец XVIII – пачатак XX ст.) / [М. Біч і інш.]. – 519 с.
11. Ленин, В. И. Доклад о земле 26 октября (8 ноября) / В. И. Ленин // Полн. собр. соч. – Изд. 5-е. – М., 1974. – Т. 35. – С. 23–24.
12. Вішнеўскі, А. Ф. Гісторыя дзяржавы і права Беларусі ў документах і матэрыялах: (са старажытных часоў да нашых дзён) : вучэб. дапам. / А. Ф. Вішнеўскі, Я. А. Юхо. – Мінск : Акад. МУС, 1998. – 311 с.
13. О введении в действие Земельного кодекса : постановление ЦИК Советов ССР Белоруссии, 29 марта 1923 г. // Собр. узаконений и распоряжений Рабоче-крестьян. правительства Социалист. Совет. Респ. Белоруссии. – 1923. – № 6. – Ст. 55.
14. Жирнов, Е. «Более тяжелую для нас просьбу трудно придумать» / Е. Жирнов // Коммерсантъ. – 2017. – 11 августа.
15. Народное хозяйство Республики Беларусь в 1991 г. : стат. сб. / Гос. ком. Респ. Беларусь по статистике и анализу. – Минск : [б. и.], 1993. – 263 с.
16. Кодекс Республики Беларусь о земле : [принят Палатой представителей 25 нояб. 1998 г. : одобрен Советом Респ. 19 дек. 1998 г.]. – Минск : [б. и.], 1999. – 63 с. – (Земельные отношения в Республике Беларусь ; вып. 1).
17. Кузьмич, И. П. Современные проблемы развития аграрного законодательства Республики Беларусь / И. П. Кузьмич // Актуальные проблемы правового регулирования аграрных, земельных отношений, природопользования и охраны окружающей среды в сельском хозяйстве : материалы Междунар. науч.-практ. конф., Москва, 31 марта 2010 г. / Рос. ун-т дружбы народов, Рос. гос. аграр. ун-т – МСХА им. К. А. Тимирязева ; отв. ред.: Г. Е. Быстров, В. Ф. Понька. – М., 2010. – С. 345–352.

References:

1. P'yankov A. P. *The origin of the social and state system of Ancient Russia*. Minsk, BSU Publishing House, 1980. 207 p. (in Russian).
2. Goremykina V. I. *On the problem of historical precapitalist societies: (based on the material of Ancient Russia)*. Minsk, Vysheishaya shkola Publ., 1970. 79 p. (in Russian).
3. Shtykhaу G. V. *Ancient states on the territory of Belarus*. Minsk, Prava i ekanomika Publ., 1999. 94 p. (in Belarusian).
4. *Charter on voloks and supplementing documents of the sixth book of Lithuanian public affairs of the Lithuanian Metric*. Yuryev, Tipografiya K. Mattisena Publ., 1913. 62 p. (in Russian).
5. Grytskevich A. Mikalai Radzivil (Chorny). *Slavutyia imeny Bats'kaushchyny* [Famous names of the fatherland]. Minsk, 2000, pp. 28–38 (in Belarusian).
6. Dounar T. I. *History of the state and law of Belarus*. Minsk, Adukatsyya i vykhavanne Publ., 2014. 416 p. (in Belarusian).
7. Dovnar T. I. "Charter of voloks 1577". *Belarusian legal encyclopedia. Vol. 4*. Minsk, 2013, pp. 129–130 (in Russian).
8. Ignatenko A. P., Sidortsov V. N. (comp.). *A textbook on the history of Belarus: from ancient times to 1917*. Minsk, Publishing House of the Belarusian State University, 1977. 472 p. (in Russian).
9. Ulashchik N. N. *Prerequisites for the peasant reform of 1861 in Lithuania and Western Belarus*. Moscow, Nauka Publ., 1965. 479 p. (in Russian).

10. *History of Belarus. Vol. 4. Belarus as a part of the Russian Empire (late XVIII – early XX century)*. Minsk, Ekaperspektyva Publ., 2005. 519 p. (in Belarusian).
11. Lenin V. I. Report on the land of October 26 (November 8). *Complete works. Vol. 35*. 5th ed. Moscow, 1974, pp. 23–24 (in Russian).
12. Vishneuski A. F., Yukho Ya. A. *History of the state and law of Belarus in documents and materials: (from ancient times to the present day)*. Minsk, Academy of the Ministry of Internal Affairs, 1998. 311 p. (in Belarusian).
13. On the enactment of the Land Code: resolution of the Central Executive Committee of the Soviets of the Socialist Soviet Republic of Byelorussia, March 29, 1923. *Sobranie uzakonenii i rasporyazhenii Raboche-krest'yanskogo pravitel'stva Sotsialisticheskoi Sovetskoi Respubliki Belorussii* [Collection of legalizations and orders of the Workers' and Peasants' Government of the Socialist Soviet Republic of Byelorussia], 1923, no. 6, art. 55 (in Russian).
14. Zhirnov E. “It is difficult to come up with a more difficult request for us”. *Kommersant* [Kommersant], 2017, August 11. (in Russian).
15. State Committee of the Republic of Belarus on Statistics and Analysis. *National economy of the Republic of Belarus in 1991: statistical collection*. Minsk, 1993. 263 p. (in Russian).
16. *Land Code of the Republic of Belarus*. Minsk, 1999. 63 p. (in Russian).
17. Kuz'mich I. P. Modern problems of the development of agrarian legislation of the Republic of Belarus. *Aktual'nye problemy pravovogo regulirovaniya agrarnykh, zemel'nykh otnoshenii, prirodopol'zovaniya i okhrany okruzhayushchei sredy v sel'skom khozyaistve: materialy Mezhdunarodnoi nauchno-prakticheskoi konferentsii, Moskva, 31 marta 2010 g.* [Actual problems of legal regulation of agrarian, land relations, nature management and environmental protection in agriculture: proceedings of the International scientific and practical conference, Moscow, March 31, 2010]. Moscow, 2010, pp. 345–352 (in Russian).

Дата поступления артыкула 29.07.2021
Received 29.07.2021